FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (första avdelningen)
den 9 november 1999 *

I mål T-114/99,

CSR Pampryl SA, bolag bildat enligt fransk rätt, La Courneuve (Frankrike), företrätt av advokaten Dominique Couturier-Heller, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren José Luis Iglesias Buhigues och Xavier Lewis, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 378/1999 av den 19 februari 1999 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 om upptagandet av vissa namn i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar" som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 46, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153), i den del denna innebär att namnen "Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer" registreras såsom skyddade ursprungsbeteckningar,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna C.W. Bellamy och M. Vilaras,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153, nedan kallad förordning nr 2081/92) fastställs regler för det gemenskapsrättsliga skydd som ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar för vissa jordbruksprodukter och vissa livsmedel kan åtnjuta.

2 I artikel 2.2 i förordning nr 2081/92 definieras ursprungsbeteckning som namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land, och vars kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör och vars framställning, bearbetning och beredning äger rum i det ifrågavarande geografiska området.

3 Registreringen av namnet på en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som skyddad ursprungsbeteckning (PDO) ger detta namn gemenskapsrättsligt skydd. Namnet måste uppfylla de villkor som uppställs i förordning nr 2081/92 och i synnerhet överensstämma med en produktspecifikation som anges i artikel 4 i denna förordning.

4 I artiklarna 5—7 i förordning nr 2081/92, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 535/97 av den 17 mars 1997 (EGT L 83, s. 3), fastställs ett registreringsförfarande som gör det möjligt för en grupp, som definieras som en sammanslutning av producenter och/eller förädlare som arbetar med samma jordbruksprodukt eller livsmedel, eller, då vissa villkor är uppfyllda, en fysisk eller juridisk person, att hos den medlemsstat där det begränsade geografiska området är beläget begära registrering av en skyddad ursprungsbeteckning eller en skyddad geografisk beteckning för de jordbruksprodukter och livsmedel som de producerar eller erhåller och som härstammar från det nämnda geografiska området. Medlemsstaten skall kontrollera att ansökan är berättigad och tillställa kommissionen ansökan. Om kommissionen finner att namnet uppfyller de krav som uppställs för att det skall skyddas skall den i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra de uppgifter som anges i artikel 6.2 i förordning nr 2081/92.

5 I artikel 6.3 i förordning nr 2081/92 föreskrivs följande:

"Om ingen invändning framställs till kommissionen i enlighet med artikel 7 skall namnet införas i ett register, 'Register över skyddade ursprungsbeteckningar och

skyddade geografiska beteckningar', som kommissionen skall föra och som skall uppta namn på de grupper och kontrollorgan som berörs."

6 I artikel 7 i förordning nr 2081/92, i dess lydelse enligt förordning nr 535/97 av den 17 mars 1997, föreskrivs följande:

"1. Inom sex månader efter det offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* som avses i artikel 6.2, har varje medlemsstat rätt att framställa invändning mot registreringen.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall se till att alla personer som kan visa att de har ett lagligen berört ekonomiskt intresse tillåts ta del av ansökningen. Därutöver kan varje medlemsstat i enlighet med vad som eljest gäller i medlemsstaten i fråga bereda även andra parter med ett lagligen berört intresse åtkomst till ansökningen.

3. Varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person får framställa invändning mot den begärda registreringen genom att inge en vederbörligen underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han bor eller verkar. Denna myndighet skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att pröva invändningen inom den fastställda tidsfristen.

4. En invändning skall upptas till behandling endast i något av följande fall:

— Invändningen visar att överträdelse skett av de villkor som avses i artikel 2.

— Invändningen visar att den föreslagna registreringen skulle äventyra överlevnaden för ett identiskt eller snarlikt namn eller varumärke eller för produkter som lagligen har marknadsförts under minst fem år före det offentliggörande som anges i artikel 6.2.

— Invändningen visar att det namn som registreringsansökningen avser är av generisk beskaffenhet.

5. När en invändning enligt punkt 4 är sådan att den skall tas upp till behandling, skall kommissionen uppmana de berörda medlemsstaterna att inom tre månader söka förlikning i enlighet med sina egna förfaranden. Därefter skall förfaras på endera av följande sätt.

a) Om förlikning har träffats, skall medlemsstaterna i fråga underrätta kommissionen om alla de faktorer som gjorde förlikningen möjlig jämte om sökandens och invändarens yttranden. När ingen ändring gjorts av de uppgifter som kommissionen har erhållit enligt artikel 5, skall kommissionen gå vidare i enlighet med artikel 6.4. Om någon ändring har gjorts skall kommissionen på nytt inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 7.

b) Om ingen förlikning har träffats, skall kommissionen fatta beslut i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15, med beaktande av traditionell

skälig praxis och av den faktiska risken för förväxling. Om kommissionen beslutar att fullfölja registreringsförfarandet, skall den genomföra offentliggörande i enlighet med artikel 6.4."

Bakgrund till tvisten

7 Sökanden tillverkar olika sorters cider som bolaget sedan år 1988 saluför under olika namn, däribland beteckningen "Pays d'Auge".

8 Genom den franska regeringens dekret av den 19 mars 1996 registrerades namnet "Pays d'Auge" på nationell nivå såsom kontrollerad ursprungsbeteckning. Sökanden väckte talan om ogiltigförklaring av detta dekret vid det franska Conseil d'État med motiveringen att de franska myndigheterna efter ikraftträdandet av förordning nr 2081/92 inte längre var behöriga att genom dekret bevilja sådant skydd.

9 Den franska regeringen tillställde genom skrivelse av den 17 april 1997 kommissionen, i enlighet med artikel 5.5 i förordning nr 2081/92, en ansökan om registrering såsom skyddade ursprungsbeteckningar av namnen "Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer", vilken ingivits av ett konsortium som upprättats för marknadsföring av cider från Pays d'Auge.

10 Denna ansökan offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* C 120 av den 18 april 1998, i enlighet med artikel 6.2 i förordning nr 2081/92.

11 Genom skrivelse av den 13 oktober 1998 ingav sökanden en invändning mot registreringen till den behöriga franska myndigheten, vilket grundades på artikel 7 i förordning nr 2081/92, och begärde att denna invändning skulle tillställas kommissionen inom den föreskrivna fristen, det vill säga före den 18 oktober 1998. Enligt sökanden stred ansökan om registrering mot artikel 2 i förordning nr 2081/92, dels genom att den avsåg en produkt som inte är specifik vad beträffar den rekommenderade tillverkningsprocessen, dels genom att den därtill bifogade produktspecifikationen föreskrev en överdrivet restriktiv tillverkningsprocess.

12 En kopia av denna invändning tillställdes samma dag kommissionens tjänstegrenar genom sökandens ombud.

13 Genom skrivelse av den 16 oktober 1998 underrättade chefen för produktions- och marknadsenheten vid produktions- och handelsavdelningen vid det franska jordbruks- och fiskeministeriet sökanden om att dennes invändning inte uppfyllde de villkor för upptagande till behandling som föreskrivs i artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 och följaktligen inte skulle tillställas kommissionen, eftersom bland annat de skäl som låg till grund för den redan hade beaktats vid förfarandet för godkännande av ursprungsbeteckningen på nationell nivå. Den 16 december 1998 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av detta beslut vid det franska Conseil d'État.

14 Genom skrivelse och telefax av den 19 oktober 1998 uppgav generaldirektören vid generaldirektorat jordbruk (GD VI) vid kommissionen för Frankrikes ständiga representant vid Europeiska unionen att dess tjänstegrenar den 13 och den 15 oktober 1998 hade mottagit kopior av tre invändningar mot den aktuella ansökan om registrering, däribland sökandens. Generaldirektören underströk att om registreringen av namnen i fråga orsakade skada avseende ett varumärke eller

produkter som lagenligt befann sig på marknaden sedan åtminstone fem år före den 18 april 1998, skulle invändningarna tillställas kommissionens tjänstegrenar, i förekommande fall åtföljda av yttranden av den franska regeringen.

15 Genom skrivelse av den 9 november 1998 svarade den behöriga franska myndigheten att den, med stöd av artikel 7.3 i förordning nr 2081/92, ansåg att invändningarna i fråga inte var berättigade och att den således hade beslutat att inte tillställa kommissionen dem.

16 Kommissionen har antagit förordning (EG) nr 378/1999 av den 19 februari 1999 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 om upptagandet av vissa namn i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar" som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 46, s. 13, nedan kallad den ifrågasatta förordningen). Enligt tredje övervägandet i denna förordning hade "[i]ngen invändning... framställts till kommissionen i enlighet med artikel 7 i förordning (EEG) nr 2081/92, sedan de benämningar som förekommer i bilagan till den här förordningen har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*". Kommissionen ansåg följaktligen att namnen "Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer" kunde registreras i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar" och därmed skyddas på gemenskapsplanet i egenskap av skyddade ursprungsbeteckningar.

Förfarandet och parternas yrkanden

17 Talan i målet har väckts genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 maj 1999.

18 Kommissionen har gjort invändning om rättegångshinder, med stöd av artikel 114 i rättegångsreglerna, genom särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 5 juli 1999.

19 Den 31 augusti 1999 inkom sökanden till förstainstansrättens kansli med skriftligt yttrande som svar på denna invändning.

20 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla invändningen om rättegångshinder eller, i andra hand, låta beslutet anstå till den slutliga domen,

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen i den del denna innebär att namnen "Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer" registreras,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Republiken Frankrike har genom ansökan som inkommit till förstainstansrättens kansli den 4 november 1999 begärt att få intervenera till stöd för svarandens yrkanden.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

23 Kommissionen hävdar att talan skall avvisas eftersom den ifrågasatta förordningen är en rättsakt med allmän räckvidd, sökanden inte befinner sig i en särskild situation som skiljer denne från alla andra personer och sökanden inte deltagit i registreringsförfarandet på gemenskapsnivå.

24 För det första är den ifrågasatta förordningen, i likhet med förordning nr 2081/92, en rättsakt med allmän räckvidd i den mening som avses i artikel 249 EG. Denna avser inte bestämda näringsidkare, utan alla de producenter som kan omfattas av beteckningen i fråga och alla dem som, även om de har använt denna beteckning, inte längre uppfyller de villkor som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna. Eftersom det är fråga om en normativ rättsakt skall talan enligt fast rättspraxis avvisas (domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1996 i mål T-482/93, Weber mot kommissionen, REG 1996, s. II-609; avseende förordningar om registrering av skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar, se i synnerhet förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-109/97, Molkerei Grossbraunshain och Bene

Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 1998, s. II-3533, punkt 51, och av den 26 mars 1999 i mål T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR och Confiserie du Tech mot kommissionen, REG 1999, s. II-913, punkt 28).

25 För det andra innebär enbart den omständigheten att sökanden har använt namnet i fråga inte att den ifrågasatta förordningen angår sökanden på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer sökanden i förhållande till alla andra personer. Den lösning som domstolen valde i dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorníu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15) kan inte tillämpas i detta fall.

26 För det tredje är det förevarande målet inte jämförbart med det som har gett upphov till domstolens dom av den 4 oktober 1983 i mål 191/82, Fediol mot kommissionen (REG 1983, s. 2913; svensk specialutgåva, volym 7, s. 277). I det sistnämnda målet vägrade kommissionen att inleda det antisubventionsförfarande som på gemenskapsnivå föreskrivs i de ifrågasatta bestämmelserna, trots att dessa bestämmelser särskilt tillerkände varje företag eller sammanslutning av företag inom gemenskapen en rad processuella rättigheter, såsom rätten att inge ett klagomål, att detta klagomål behandlas och att erhålla viss information. I det förevarande fallet försiggår däremot det invändningsförfarande som föreskrivs i artikel 7 i förordning nr 2081/92 vid den behöriga myndigheten i den medlemsstat där svaranden har hemvist eller är etablerad under den förberedande fasen av behandlingen av ansökan om registrering. Den som gör invändningen har enbart rätt att inkomma med yttrande till denna myndighet, vilken endast är skyldig att "ta hänsyn till detta yttrande eller denna invändning inom den föreskrivna fristen". Om invändningen kan "upptas till sakprövning", vilket är ett begrepp som i verkligheten avser huruvida den är välgrundad, uppmanas för övrigt de berörda medlemsstaterna att söka förlikning, utan att enskilda skall delta (se det ovannämnda beslutet Molkerei Grossbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen).

27 Kommissionen understryker vidare att även om det i artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 medges en möjlighet för "[v]arje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person" att framställa invändning mot registreringen, avser

trettonde övervägandet i denna förordning uttryckligen "var och en som personligen och direkt berörs". Denna formulering, som har sin förebild i artikel 230 EG, bör leda till att villkoren för upptagande till sakprövning av denna invändning tolkas mer restriktivt. För övrigt kan en rådsförordning inte utvidga de villkor för upptagande till sakprövning som föreskrivs i fördraget.

28 Kommissionen gör även gällande att ansvaret för beslutet att inte tillställa kommissionen den invändning som sökanden framställt vid den franska behöriga myndigheten enbart åvilar denna myndighet. Eftersom det är fråga om ett rent inhemskt förfarande, enbart på den ifrågavarande medlemsstatens ansvar, ankommer det på sökanden att göra gällande sina rättigheter vid de nationella domstolarna.

29 Slutligen hävdar kommissionen att den enligt artikel 7 i förordning nr 2081/92 inte kan ta hänsyn till en invändning som meddelats av ett annat rättssubjekt än en medlemsstat, även om den anser att medlemsstaterna är skyldiga att tillställa den alla invändningar som uppfyller de två villkor som föreskrivs i artikel 7.3.

30 Sökanden anser sig vara direkt och personligen berörd av den ifrågasatta förordningen.

31 Sökanden har först och främst hävdat att det skäl för avvisning som är grundat på att denna förordning har en allmän räckvidd enbart i sig är verkningslöst, i den mån som sökanden visar att förordningen angår denne på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer sökanden i förhållande till alla andra personer (domen i det ovannämnda målet Codorníu mot rådet).

32 Sökanden har vidare anfört att detta bolag sedan lång tid saluför olika slags cider under namnet "Pays d'Auge". Sökanden framställer mer än en miljon flaskor om året av denna, vilket gör att denne har en dominerande ställning i förhållande till andra producenter i regionen, vars årliga totalproduktion enbart uppgår till 400 000 flaskor för alla märkena sammantaget. Sökanden anser sig således ha en särskild ställning i förhållande till den ifrågasatta förordningen, som ger en grupp producenter som denne är utesluten från ett monopol för användningen av namnet i fråga.

33 Sökanden hävdar även att de personer som särskilt utpekas i den normativa rättsakt med stöd av vilken den ifrågasatta förordningen har utfärdats eller i denna förordning i princip är behöriga att väcka talan om ogiltigförklaring av denna förordning, eftersom de befinner sig i en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer i den mening som avses i dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen (REG 1963, s. 197, 223; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181).

34 I trettonde övervägandet i förordning nr 2081/92 föreskrivs att "[r]egistreringsförfarandet bör ge var och en som personligen och direkt berörs i en medlemsstat möjlighet att tillvarata sina rättigheter genom att till kommissionen framställa invändningar" och i artikel 7 i förordningen definieras berörda personer antingen som "alla personer som kan visa att de har ett lagligen berört ekonomiskt intresse" (7.2) eller som "[v]arje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person" (7.3).

35 I det förevarande fallet är sökanden lagligen berörd av registreringen av namnen "Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer", eftersom denna resulterar i ett förbud för honom att fortsätta saluföringen av sin cider med namnet "Pays d'Auge" på grund av att han har en dominerande ställning med avseende på produktionen och saluföringen av cider med ursprung i denna region.

36 Sökanden anser följaktligen att rätten att väcka talan om ogiltigförklaring vid gemenskapsdomstolen är en nödvändig följd av dennes rätt att intervenera i det administrativa förfarandet. Sökanden har i detta avseende åberopat dom av den 17 juni 1998 i mål T-135/96, UEAPME mot rådet (REG 1998, s. II-2335), i vilken förstainstansrätten förklarade att rätten att delta i förfarandet för utarbetande och antagande av en normativ rättsakt försätter den enskilde i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som rättsakten är riktad till och ger denne rätt att väcka talan avseende denna rättsakt.

37 Detta gäller i ännu högre grad när sökanden inte har kunnat göra gällande sina rättigheter vid kommissionen, eftersom den invändning som sökanden i vederbörlig ordning gjort vid de franska myndigheterna inte tillställdes kommissionen, i strid med de processrättsliga skyddsregler som särskilt har tillerkänns sökanden enligt artikel 7 i förordning nr 2081/92 (se domen i det ovannämnda målet Fediol mot kommissionen, s. 2935).

38 Sökanden har besvarat argumentet att denne inte deltar i registreringsförfarandet på gemenskapsnivå genom att hävda att medlemsstaten enligt svarandens egen uppfattning är skyldig att tillställa kommissionen en invändning framställd av en enskild, utan att kunna göra någon bedömning av om invändningen skall upptas till sakprövning. Följaktligen deltar den enskilde förvisso i det gemenskapsrättsliga förfarandet och är behörig att väcka talan vid domstolen för att de processrättsliga skyddsregler som denne tillerkänns i bestämmelserna i fråga skall iakttas.

39 Slutligen hävdar sökanden att upptagandet till sakprövning av talan har samband med relevansen av ett av de skäl som åberopats till stöd för hans talan om ogiltigförklaring, och att således beslutet om invändningen om rättegångshinder i vart fall måste anstå till den slutliga domen (domstolens dom av den 12 december 1996 i mål C-142/95 P, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-6669).

Förstainstansrättens bedömning

40 Enligt artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall återstoden av förfarandet vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. I det förevarande fallet finner förstainstansrätten att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar för att meddela beslut avseende begäran, utan att inleda det muntliga förfarandet.

41 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG är frågan om upptagande till sakprövning av en fysisk eller juridisk persons talan om ogiltigförklaring av en förordning beroende av om den ifrågasatta förordningen i själva verket är ett beslut som direkt och personligen berör honom. Det följer av fast rättspraxis att kriteriet för att skilja mellan en normativ rättsakt och ett beslut skall vara den ifrågavarande rättsaktens allmänna räckvidd (beslutet i det ovannämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 28, och i det ovannämnda målet CNPAAP mot rådet, punkt 33). En rättsakt har allmän räckvidd om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och om den medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se domen i det ovannämnda målet Weber mot kommissionen, punkt 55).

42 I det förevarande fallet garanterar den ifrågasatta förordningen namnen "Pays d'Auge" och "Pays d'Auge-Cambremer" bland annat skydd som ursprungsbeteckningar såsom föreskrivs i förordning nr 2081/92. I artikel 2.2 i förordningen definieras nämligen ursprungsbeteckning som namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land, och vars kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som hör därtill och vars framställning, bearbetning och beredning äger rum i det ifrågavarande geografiska området. Såsom kommissionen med rätta har påpekat vänder sig den ifrågasatta förordningen ingalunda till vissa särskilt angivna ekonomiska aktörer, såsom sökanden, utan tillerkänner alla företag, vars produkter uppfyller de föreskrivna geografiska

och kvalitativa kraven, rätten att föra ut dem på marknaden under ett av de ovannämnda namnen och förvägrar alla dem vars produkter inte uppfyller dessa villkor, vilka är identiska för alla producenter, denna rätt.

43 Dessa bestämmelser framstår följaktligen som bestämmelser av allmän räckvidd i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG, vilket sökanden för övrigt inte har bestridit. De är tillämpliga på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, det vill säga alla de företag som tillverkar en produkt som har objektivt definierade kännetecken (se beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Grossbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen och i det ovannämnda målet Biscuiterie-confiserie LOR och Confiserie du Tech mot kommissionen).

44 Det är dock inte uteslutet att en bestämmelse som till sin beskaffenhet och räckvidd har normativ karaktär kan beröra en fysisk eller juridisk person personligen, om bestämmelsen angår personen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovannämnda målet Codorníu mot rådet, punkterna 19 och 25, och i det ovannämnda målet Weber mot kommissionen, punkt 56).

45 I detta avseende hävdar sökanden att denne sedan många år använder namnet "Pays d'Auge" i Frankrike för saluföring av den cider som bolaget tillverkar och att sökanden innehar en dominerande ställning på den berörda marknaden. Den anser sig därför befinna sig i en särskild situation i förhållande till den ifrågasatta förordningen, liksom sökandebolaget i det mål som gav upphov till den ovannämnda domen i målet Codorníu mot rådet.

46 Den omständigheten att sökanden innehar en stor andel av marknaden i fråga är emellertid inte i sig tillräcklig för att särskilja denne i förhållande till alla andra

ekonomiska aktörer som berörs av den ifrågasatta förordningen. Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att enligt en fast rättspraxis kan den allmänna räckvidden — och följaktligen den normativa karaktären — av en rättsakt inte ifrågasättas därför att det med större eller mindre säkerhet kan fastställas hur många eller till och med vilka rättssubjekt som den vid en viss tidpunkt är tillämplig på, så länge som denna tillämpning sker på grundval av en objektiv, rättslig eller faktisk situation som anges i rättsakten och som överensstämmer med dess syfte, såsom i det förevarande fallet (se till exempel dom av den 11 juli 1968 i mål 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mot rådet, REG 1968, s. 595, svensk specialutgåva, volym 1, s. 351, och förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48).

47 I det mål som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Codorníu mot rådet hindrades för övrigt sökandeföretaget genom en normativ bestämmelse som reglerade användningen av en beteckning från att använda det grafiska märke som det hade registrerat och använt under en lång period innan den ifrågasatta förordningen antogs, på så sätt att det utmärkte sig i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer. Det framgår av denna dom, såsom den har tolkats av domstolen och förstainstansrätten, att en normativ bestämmelse kan beröra en ekonomisk aktör personligen i den mån som den äventyrar dennes särskilda rättigheter (beslutet i det ovannämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 43, och i det ovannämnda målet CNPAAP mot rådet, punkt 36, domen i det ovannämnda målet Weber mot kommissionen, punkt 67, förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-100/94, Michailidis m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3115, punkt 66).

48 I det förevarande fallet har sökanden inte visat, och inte heller hävdat, att användningen av den geografiska beteckning som denne åberopar följer av en motsvarande särskild rättighet som den har erhållit på det nationella eller gemenskapsrättsliga planet innan den ifrågasatta förordningen antogs och som den sistnämnda har äventyrat i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis.

49 Sökanden hävdar dessutom att den är "lagligen berörd", i den mening som avses i artikel 7.3 i förordning nr 2081/92, och att sökanden i denna egenskap har

motsatt sig registreringen av namnet i fråga genom att inge en vederbörligen underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den verkar och att, eftersom denna invändning inte har tillställts kommissionen, detta har lett till ett åsidosättande av de processrättsliga skyddsregler som denne särskilt tillerkänns genom nämnda artikel 7. Enligt sökandens mening är dessa omständigheter tillräckliga för att visa att förevarande talan skall upptas till sakprövning.

50 Det skall i detta avseende erinras om att enligt gemenskapsrättens allmänna principer, såsom principen om rätten att yttra sig, kräver varken förfarandet för utarbetande av normativa rättsakter eller själva rättsakterna, i egenskap av bestämmelser med allmän giltighet, att de berörda personerna deltar. Deras intressen anses nämligen vara företrädda av de politiska instanser som har att anta dessa rättsakter (förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 75, och beslut i det ovannämnda målet Molkerei Grossbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 60). Eftersom det inte uttryckligen garanteras några processuella rättigheter skulle det strida mot ordalydelsen och andan i artikel 230 EG om varje enskild tilläts att väcka talan mot en rättsakt av lagkaraktär efter att ha deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (beslutet i det ovannämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 40, och i det ovannämnda målet Molkerei Grossbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 68).

51 Upptagande till sakprövning av förevarande talan skall följaktligen bedömas enbart mot bakgrund av de processrättsliga skyddsregler som särskilt föreskrivs till förmån för enskilda i förordning nr 2081/92.

52 Inom ramen för det system för invändningar som föreskrivs i förordning nr 2081/92 faller de processrättsliga skyddsreglerna till förmån för enskilda enbart inom medlemsstaternas ansvar och innebär inte att kommissionen har något utrymme för skönsmässig bedömning.

53 Enligt artikel 7.1 i förordning nr 2081/92 tillerkänns således enbart medlemsstaterna rätten att framställa en invändning mot registreringen vid kommissionen.

Även om enligt artikel 7.3 i samma förordning också en fysisk eller juridisk person som är lagligen berörd kan motsätta sig registreringen är denne skyldig att göra det genom att inge en vederbörligen underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han bor eller verkar. I denna bestämmelse föreskrivs inte att den berörda medlemsstaten skall tillställa kommissionen den invändning som på så sätt har framställts till den, utan enbart att den skall vidta de nödvändiga åtgärderna för att "pröva" denna invändning inom den föreskrivna fristen. Även om det i trettonde övervägandet i förordning nr 2081/92 anges att "[r]egistreringsförfarandet bör ge var och en som personligen och direkt berörs... möjlighet att tillvarata sina rättigheter genom att till kommissionen framställa invändningar" skall denna framställning ske "i en medlemsstat". Det finns inte någon bestämmelse i artikel 7 i förordning nr 2081/92 som ger kommissionen rätt att beakta en invändning som har framställts av någon annan än en medlemsstat. Slutligen föreskrivs i artikel 7.5 att om en invändning är sådan att den skall "upptas till behandling" i den mening som avses i artikel 7.4 i förordning nr 2081/92 skall kommissionen uppmana de berörda medlemsstaterna att söka förlikning, utan att det föreskrivs att enskilda skall delta.

54 Det bör tilläggas att bestämmelserna i artikel 7 i förordning nr 2081/92 avseende enskildas rätt att invända på ett grundläggande sätt skiljer sig från de mycket specifika bestämmelserna på området för dumpning och subventioner, som ger vissa ekonomiska aktörer en särskild roll i det gemenskapsrättsliga förfarande som leder till att det införs en antidumpnings- eller antisubventionstariff (se domen i det ovannämnda målet Fediol mot kommissionen, punkterna 16 och 25). Följaktligen saknar hänvisningen till denna dom relevans i det förevarande fallet.

55 Det följer av det ovan anförda att det i förordning nr 2081/92 inte fastställs särskilda processrättsliga skyddsregler på gemenskapsnivå till förmån för enskilda.

56 Även om det antas att den behöriga franska myndigheten har åsidosatt vissa av sökandens processuella rättigheter genom att vägra att tillställa kommissionen

den invändning som sökanden ingivit till den, leder inte detta till att talan enbart av denna anledning skall upptas till sakprövning.

57 Inom ramen för en talan om ogiltigförklaring som väcks enligt artikel 230 EG är gemenskapsdomstolen nämligen inte behörig att avgöra om en rättsakt som utfärdats av en nationell myndighet är rättsenlig. Detta gäller även om rättsakten i fråga utgör en del av gemenskapens lagstiftningsprocess, eftersom det klart framgår av kompetensfördelningen på området mellan de nationella myndigheterna och gemenskapens institutioner att en rättsakt som antagits av en nationell myndighet är bindande för gemenskapens lagstiftande organ och därmed avgörande för innehållet i den gemenskapsbestämmelse som skall utfärdas (se beträffande en beslutsprocess domstolens dom av den 3 december 1992 i mål C-97/91, Oleificio Borelli mot kommissionen, REG 1992, s. I-6313, punkterna 9 och 10; svensk specialutgåva, volym 13).

58 Detta är fallet när den behöriga myndigheten beslutar att inte inge den invändning som ingivits av en enskild i enlighet med artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 till kommissionen. Det framgår nämligen av vad som tidigare anförts (se ovan punkt 53) att kommissionen är bunden av detta beslut och att den inte kan beakta en invändning som ingivits till den av en annan person än en medlemsstat.

59 Med förbehåll för att ärendet kan föras vidare till domstolen i den mening som avses i artikel 226 EG, ankommer det således enbart på de nationella dom-

stolarna att, i förekommande fall efter ett förhandsavgörande från domstolen, avgöra om den nationella rättsakten i fråga är rättsenlig (domen i det ovannämnda målet Oleificio Borelli mot kommissionen, punkt 13), och även att bedöma den berörda medlemsstatens eventuella ansvar ifall det påstås att denna rättsakt har vållat en skada.

60 Det skall i detta avseende påpekas att sökanden har väckt talan vid det franska Conseil d'État mot den franska behöriga myndighetens beslut att inte tillställa kommissionen dess invändning och att sökanden den 21 juni 1999 ingav klagomål till kommissionen i syfte att denna skulle väcka talan om fördragsbrott i enlighet med artikel 226 EG mot Republiken Frankrike, eftersom denna stat genom det nämnda beslutet hade åsidosatt artikel 7 i förordning nr 2081/92.

61 Av vad anförts följer att sökanden inte är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG och att talan följaktligen skall avvisas.

62 Under dessa omständigheter skall inte Republiken Frankrikes ansökan om intervention prövas.

Rättegångskostnader

63 Enligt artikel 87.2 i rättsgångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.4 i rättsgångsreglerna skall dock medlemsstater som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Eftersom svaranden har tappat målet skall, med hänsyn till kommissionens yrkande, svaranden bära sin och kommissionens rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Det saknas skäl att pröva Republiken Frankrikes interventionsansökan.**

3) **Sökanden skall bära sin och kommissionens rättegångskostnad.**

4) **Interventionssökanden skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 9 november 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande